Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1483/2015
24.09.2015. године
Б е о г р а д

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца С.Д. из Б., кога заступа пуномоћник Р.Н., адвокат из Б., против туженог Т. д. з. п., т. и у. К. ДОО, С., кога заступа пуномоћник З.М., адвокат из А., ради поништаја решења и исплате, решавајући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2965/2014 од 26.01.2015. године, у седници већа одржаној дана 24.09.2015. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2965/14 од 26.01.2015. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Бечеју П1 745/12 од 02.09.2014. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име умањења зараде за период од 01.05.2009. године до 05.03.2012. године исплати износ од 86.986,40 динара и камате на умањење зараде за период од дана валуте до 01.05.2014. године у износу од 46.597,21 динара, односно укупан износ од 133.583,60 динара, са каматом по Закону о висини стопе затезне камате на износ од 86.986,40 динара, рачунајући исту од 01.05.2014. године до коначне исплате. Одбијен је део тужбеног захтева да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду директора туженог од 05.03.2012. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. 4037, на основу чега је тужиоцу престао радни однос код туженог дана 05.03.2012. године. Одбијен је део тужбеног захтева преко досуђеног до траженог, да се обавеже тужени да тужиоцу на досуђену камату у износу од 46.597,21 динара исплати камату по Закону о висини стопе затезне камате почев од 01.05.2014. године до исплате, као и да тужиоцу на име прековремених радних сати за период од 01.05.2009. године до 05.03.2012. године исплати износ од 104.400,00 динара са законском затезном каматом, рачунајући исту почев од 01.06.2009. године за сваки појединачни месечни износ од дана доспелости па до коначне исплате. Тужени је обавезан да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 73.760,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2965/2014 од 26.01.2015. године, жалба туженог је делимично усвојена и преиначена наведена пресуда Основног суда у Бечеју, у делу одлуке о трошковима парничног поступка, тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. У преосталом делу жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена у делу којим је тужбени захтев усвојен. Жалба туженог је одбијена и потврђено решење првостепеног суда П1 745/12 од 28.10.2013. године о одређивању привремене мере.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је у делу којим је одлучено о трошковима поступка због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Одговор на ревизију поднео је тужени и предложио да се ревизија тужиоца одбаци као недозвољена или одбије као неоснована.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11), а у вези са чланом 23. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Услови за изјављивање ревизије, односно дозвољеност ревизије цене се према условима прописаним чланом 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку, којим је измењен члан 403. став 2. и 3. Закона о парничном поступку.

У овом поступку по ревизији оспорава се одлука другостепеног суда којом је одлучено о споредном тражењу – трошковима поступка. Међутим, ревизија није дозвољена против одлуке другостепеног суда којом је одлучено о споредном тражењу – трошковима парничног поступка, ако то тражење не чини главни захтев.

Предње произлази из одредбе члана 28. став 1. ЗПП, којом је прописано да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом Закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева, а у ставу 2. прописано је да камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Стога ревизија, када је изјављена против правноснажне одлуке другостепеног суда, којом је одлучено о трошковима парничног поступка, када ови не чине главни захтев, није дозвољена.

Са изложеног, а на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија,
Бранислава Апостоловић,с.р.